

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: U.M., státní příslušnost Pakistánská islámská republika, Ev. č. ..., t. č. Zařízení pro
 zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backou,*
advokátem, se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16, proti **žalovanému: Ministerstvo**
vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze
 dne 15.12.2016, č.j. OAM-1955/DS-PR-P18-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 3.12.2016 (*pozn. zřejmě 3.1.2017*) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2016, č.j. OAM-1955/DS-PR-P18-2016, jímž byla jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (*dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“*), je Bulharská republika (*dále jen „Bulharsko“*). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce v žalobě namítal, že předání do Bulharska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Bulharsku je nepřipustné, neboť Bulharsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v bulharském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Bulharska za účelem azylového řízení nepřipustným.

Podle článku 3 bod 2 pododstavec 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013 („dublinké nařízení“) *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* Ačkoliv se situace v Bulharsku dynamicky vyvíjí a žalovaný na straně 4 napadeného Rozhodnutí uvedl, že v dubnu 2014 UNHCR revidoval své odmítavé stanovisko k vracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, stále existuje dostatek podkladů k závěrům, že vracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska je nepřipustné. Podle poslední pravidelné zprávy Bulharského helsinského výboru připravované společně s European Council on Refugees and Exile z října 2015 stále přetrvávají v bulharském azylovém systému zásadní nedostatky, které vedou k nepřijatelnosti předání žadatelů o mezinárodní ochranu do této země.

Žalobce dále odkázal na ohrožení procesních práv v bulharském azylovém řízení. Doba rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu se v průběhu roku 2015 postupně navyšovala. V období února až dubna 2015 znovu dosazené vedení bulharského správního orgánu odpovědného za rozhodování v azylových záležitostech, Státní agentury pro uprchlíky (SAP) propustilo a nahradilo většinu zaměstnanců odpovědných za rozhodování v prvním stupni, kteří byli přijati a vyškoleni za pomoci Emergency Measures Scheme and EASO Operating Plan UNHCR v roce 2014. Podobně pak SAP nezajistilo dostatečné financování na poskytování služeb tlumočnicků během azylového řízení, následkem obou výše zmíněných opatření bylo podstatné zpomalení azylových řízení. Situace se pouze dočasně zlepšila konkrétním rozpočtovým opatřením Evropské komise z 29.5.2015, které Bulharsku přidělilo 4,1 milionu Euro za účelem zajištění překladatelských služeb na dalších 12 měsíců, zajištění potřebných administrativních kapacit, ubytování, technického zabezpečení, jakož i zlepšení životních podmínek uprchlíků a jejich zdravotní péče. Finanční prostředky pro bezodkladné tlumočnické služby musel dokonce poskytnout sám UNHCR prostřednictvím Bulharského červeného kříže. Přes finanční podporu Evropské unie a UNHCR však bulharské azylové úřady nebyly schopny zajistit dostatek tlumočnicků, což vede k narůstajícímu prodlužování doby rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu. Z průměrných 3 měsíců v roce 2014 tato doba vzrostla na 6 měsíců na začátku podzimu roku 2015 a stále narůstá. Vedle zajištění pomoci tlumočnicků rovněž neakceptovatelně selhává poskytování právní pomoci. Právní pomoc byla v roce 2015 poskytována pouze z Evropského fondu pro uprchlíky, a to pouze přijímacímu středisku Ovcha Kupel v Sofii,

a i tam pouze sporadicky a nikoliv pravidelně. Velmi diskutabilní byla kvalita právního zastoupení, které se jevilo jako zcela formální a nevalné. Financování této právní pomoci navíc bylo ukončeno k 30.6.2016, a po celý zbytek roku 2015 byli žadatelé o mezinárodní ochranu ponecháni bez jakékoliv právní pomoci.

Žalobce poukázal na materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu.

Ubytovací kapacita transnitních a přijímacích center je 5.130 míst, ačkoliv úřady uvádějí, že jsou schopny ubytovat 7.000 osob a mají k dispozici dalších 800 míst v mobilních zařízeních pro případ masivní uprchlické vlny. Materiální podmínky v azylových centrech a poskytované služby zůstaly stále naprosto neuspokojivé. Po zlepšení, k nimž došlo během roku 2014, se od začátku roku 2015 podmínky opět postupně zhoršily. Registrace žadatelů, především těch, kteří kontaktovali příslušná místa sami, není nikdy provedena během povinné 3-6denní lhůty, nýbrž je odkládána se zřejmým záměrem odrazení žadatelů o mezinárodní ochranu v tom, aby pokračovali v oficiálním azylovém řízení v Bulharsku. Základní služby jsou velmi vzácné a jsou poskytovány namátkově. Jídlo je v přijímacích centrech poskytováno pouze dvakrát denně, vyjma dětí mladších 18 let, jimž je poskytována rovněž snídaně, ovšem ve velmi různé kvantitě a kvalitě. Lékařská pomoc je omezena na urgentní zákroky, přičemž dražší léčivo je poskytováno prostřednictvím Červeného kříže, dalších neziskových organizací nebo soukromých dárců. Přístup k tlumočnickům je, mimo samotné azylové pohovory, naprosto nemožný a žadatelé o mezinárodní ochranu jsou v přístupu k informacím nuceni spoléhat pouze na tlumočníky angažované neziskovými organizacemi, sociální pracovníky a právní zástupce, jejichž schopnost pomoci je ovšem značně omezená. V březnu 2015 úřady ukončily, se zpětnou platností, poskytování příspěvku 65 bulharských lev žadatelům o mezinárodní ochranu ubytovaným v přijímacích střediscích, čímž zcela popřely jejich právo na materiální pomoc.

Žalobce dále uvedl, že v roce 2015 byla naprostá absence jakékoliv počáteční podpory integrace azylantů společně s otřesnými podmínkami v přijímacích střediscích zásadním důvodem pro odchod mnoha žadatelů o azyl i azylantů z Bulharska. Vláda pokračovala v účelovém oddalování přijetí rozpočtu integračního plánu na rok 2015. Všichni azylanti, kterým byl azyl udělen, byli ponecháni bez ubytování, sociální podpory, zdravotního pojištění a pracovní průpravy jen pár dní po vydání rozhodnutí o jejich žádosti. Především zranitelné skupiny azylantů, tedy nezletilí bez doprovodu, starší osoby, nemocní a postižení tak byli vystaveni skutečnému riziku bezdomovectví a bídy. Až v srpnu 2015 azylová agentura započala s krátkodobým ubytováním osob, jimž byla udělena mezinárodní ochrana. Jelikož se však jedná o podporu z evropských fondů zaměřenou především na zabezpečení ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu, pro které se nedostává místa v přijímacích centrech, tato podpora trvá pouze po tři měsíce a navíc nezahrnuje celou řadu výdajů, jako jsou složení kauce na nájem, pořízení ošacení, lůžkovin, ložního prádla, potřeb na vaření nebo úhrada dodávek tepla, elektřiny nebo vody.

Výše uvedené a všeobecně známé skutečnosti pravidelně tematizované příslušnými nevládními organizacemi včetně UNHRC vedou k závěru o tom, že v Bulharsku jsou dány natolik závažné systémové nedostatky v azylovém řízení, že předání žalobce do Bulharska

je nepřipustné. Z výše uvedených důvodů žalobce žádal soud o zrušení napadeného Rozhodnutí.

Žalovaný správní orgán popíral oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazovaly, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Jak již správní orgán uvedl v napadeném rozhodnutí, na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bez pochyb prokázáno, že žalobce dne 29.8.2016 podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku jako prvním členském státě Evropské unie. Dle čl. 18 Dublinského nařízení je tedy Bulharsko státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenovaného a je tak povinna žalobce přijmout zpět na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 1.12.2016 požádal proto správní orgán Bulharskou republiku o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v Bulharské republice. Dne 13.12.2016 pak správní orgán obdržel informaci, že Bulharsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a souhlasila s jeho přijetím zpět na své území. Správní orgán byl tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí bylo opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vycházelo ze zjištěného skutečného stavu věci, v podrobnostech odkazoval na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že nemůže být přemístěn na území Bulharska, neboť v této zemi dochází k zásadním nedostatkům v oblasti azylového řízení a přijímacích podmínek, správní orgán uvedl, že Bulharsko je právoplatným členem Evropské unie, k mučení, nelidskému zacházení apod. ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury zde nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů. Bulharsko ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Bulharsko je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Dle přesvědčení správního orgánu žalobci v Bulharsku nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu nehrozí a z tohoto pohledu ani není opodstatněný důvod k obavám žalobce z návratu do Bulharska. Správní orgán připomněl, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů nebo Evropského soudního dvora, či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán pak odkazoval na podrobné odůvodnění na stranách čtyři až šest napadeného rozhodnutí, kde se správní orgán podrobně zabýval tím, zda přemístění žalobce do Bulharska není vyloučeno právě z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí

žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán na tomto místě odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, vydal v lednu 2014 své stanovisko, ve kterém apeloval na členské státy úmluvy, aby nevracely zpět do Bulharska z důvodu nedostatků přijímacího systému ty žadatele o mezinárodní ochranu, kteří tam z důvodu pravidel Dublinského řízení spadají. Již v dubnu roku 2014 však toto stanovisko Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky revidoval a shledal významné zlepšení podmínek i přístupu Bulharska k žadatelům o mezinárodní ochranu, které již nevyžaduje pozastavení návratů do tohoto členského státu Evropské unie. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky pouze apeloval na členské státy, aby v souladu se svými povinnostmi prováděly individuální posuzování konkrétních případů navracených žadatelů, a to zejména ve vztahu ke zranitelným skupinám žadatelů. Od dubna 2014 již Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné negativní stanovisko ve vztahu k realizaci návratů do Bulharska požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, nevydal. Správní orgán proto ve správním řízení posuzoval, zda žalobce není možno zařadit mezi zranitelné žadatele, pro jeho zařazení mezi zranitelné žadatele však žádné důvody neshledal. Správní orgán odkazoval na Úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 24.11.2016, č.j. KRPU-242839-9/ČJ-2016-040022, který je součástí správního spisu, z něhož je patrné, že žalobce byl zcela zdravý, s ničím se neléčil a ani neužíval žádné léky. Správní orgán pak nezjistil ani žádné jiné objektivní a aktuální informace, které by jakékoli závažné riziko ve smyslu mezinárodních závazků, při návratu žalobce do Bulharska potvrzovaly. K tvrzení v doplnění žalobce, že materiální podmínky v bulharských azylových centrech se po zlepšení v roce 2014 od začátku roku 2015 zase opět postupně zhoršily, správní orgán uvedl, že žalobce dle své vlastní výpovědi, jak je zaznamenána v protokolu o pohovoru ze dne 6.12.2016, pobýval během svého pobytu v Bulharské republice ve dvou tamních azylových táborech, v nichž měl zajištěno ubytování a v nichž strávil přibližně dva měsíce, přičemž sám žalobce podmínky v těchto zařízeních označil za „dobré, normální“. Žalobce ve své výpovědi přitom ani nenaznačil, že by se při pobytu v těchto azylových zařízeních v Bulharsku setkal s jakýmkoli obtížemi či že by zde např. neměl přístup k dostatečnému přísunu stravy. Z bulharského azylového tábora se pak žalobce rozhodl odejít z vlastní vůle, a sice proto, jak vysvětlil správnímu orgánu, že se chtěl dostat do Itálie nebo do Německa.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se správní orgán nedomníval, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Dublinské nařízení a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech, a je tak přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo zákonné a správné. Proto správní orgán navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný a žalobce se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoliv z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Evropského parlamentu a Rady, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu.

V čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Nařízení Evropského parlamentu a Rady se uvádí: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána“.*

V čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Evropského parlamentu a Rady se uvádí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“.*

V čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Evropského parlamentu a Rady se stanoví, že: *„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“*

Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, zda není ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, podané jím v Bulharsku. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění kritérií ve výše zmíněných člancích 8 až 15 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, a nenašel důvod žádné z nich aplikovat. Jelikož provedenou lustrací v databázi EURODAC bylo zároveň zjištěno, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska, jakožto prvním členském státě Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec, dle kterého bylo primárně právě Bulharsko příslušné k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přijmout žalobce zpět na své území. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán požádal Bulharsko o přijetí žalobce zpět na své území a k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v Bulharsku. Dne 13.12.2016 obdržel správní orgán informaci, že Bulharsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady, který stanoví, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě nebo pobývá na území jiného státu bez povolení, a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Bulharsko je tedy povinno přijmout žalobce zpět na své území a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit.

Veškerá argumentace žalobce v žalobě je vystavěna na tom, že bulharský azylový systém trpí systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Nařízení Evropského parlamentu a Rady, a že předání žalobce do Bulharska je z těchto důvodů nepřípustné.

Žalobce v žalobě namítal, že předání do Bulharska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Bulharsku je nepřípustné, neboť Bulharsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v bulharském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Bulharska za účelem azylového řízení nepřípustným. Dále uvedl, že dochází k ohrožení procesních práv v bulharském azylovém řízení, v tom smyslu, že bulharské azylové úřady nejsou schopny zajistit dostatek tlumočnicků a že selhává poskytování právní pomoci. V neposlední řadě žalobce poukázal na materiální podmínky v azylových centrech v Bulharsku, které označil za neuspokojivé. Na závěr žalobce namítal absenci podpory integrace azylantů v Bulharsku.

Soud k tomuto uvádí následující. Žalovaný ve svém rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Bulharsku a také se zabýval tím, zda v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Zdejší soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22.5.2014, č.j. 45Az 14/2014 – 31, publikovaném pod č. 3102/2014 Sb. NSS, v němž se uvádí, že: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 příslušný jiný členský stát, musí toto své rozhodnutí odůvodnit i z hlediska toho, zda přemístění žadatele do takto určeného členského

státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že Bulharsko je členským státem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a také, že Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách. Žalovaný se řádně vypořádal s odůvodněním neexistencí systematických nedostatků azylového řízení, ať již se jedná o dohled Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951 a Newyorského protokolu z r. 1967. Žalovaný se také věnoval sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu a Radě o Současném stavu implementace prioritních opatření v rámci Evropského programu pro migraci ze dne 10.2.2016 COM (2016) 85 (příloha č. 4 uvedeného Sdělení), ze kterého je patrné, že podle evropských orgánů podmínky pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharské republice splňují standardy dané právem Evropské unie, neboť v rámci režimu relokace stanovily Bulharsku povinnost přijmout určený počet osob z Řecka a Itálie. Žalovaný správní orgán také vycházel z dokumentu Bulharsko, Informace OAMP, Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu ze dne 24.10.2016.

Dále soud konstatuje, že průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku probíhá v souladu se zákonem o azylu a uprchlictví z dne 16.5.2002, novelizovaným v roce 2015 a také zákonem o cizincích v Bulharské republice. Do bulharského právního řádu byly implementovány směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13.12.2011, dále 2013/33/EU ze dne 26.6.2013 a 2013/32/EU ze dne 26.6.2013. Z dokumentu Bulharsko, Informace OAMP, Azylový systém ze dne 24. 10. 2016 vyplývá, že v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochraně se uskutečňuje pohovor s žadatelem, během něhož má žadatel nárok na bezplatné služby tlumočnicka. Je sice pravdou, že Bulharsko se potýkalo s nedostatečným personálním zajištěním tlumočnicků, a to z finančních důvodů. Ale pohovor je ze zákona povinný a vynechat ho lze jen ze zdravotních důvodů žadatele. Alespoň jeden pohovor se musí uskutečnit do 2 měsíců od zahájení řízení. Novela azylového zákona v roce 2013 zavedla povinnou právní pomoc pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu. Obecně nejsou známy žádné překážky v přístupu právníků, zástupců nevládních organizací nebo zástupců Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky do azylových středisek. Ze strany Evropské unie nebylo indikováno, že by Bulharsko porušovalo jeho povinnosti v souvislosti s procesem posuzování žádosti o mezinárodní ochranu.

K námitce týkající se materiálních nedostatků v azylových centrech soud uvádí, že z protokolu o pohovoru v rámci tzv. dublinského řízení ze dne 6. 12.2016 vyplývá, že žalobce pobýval v azylových táborech v Bulharsku přibližně 2 měsíce a ubytovací podmínky v zařízení označil za „dobré, normální“. V průběhu správního řízení si žalobce nijak nestěžoval na materiální podmínky v Bulharsku, např. týkající se nedostatku jídla, ubytování či lékařské pomoci.

K absenci podpory integrace azylantů v Bulharsku soud konstatuje, že žalobce namítá, že je ohrožena především zranitelná skupina azylantů (tj. nezletilí bez doprovodu, starší osoby, nemocní a postižení), kdežto ze správního spisu vyplývá, že žalobce je mladý muž, zcela zdravý, s ničím se neléčí a ani neužívá žádné léky. Žalobce se může začlenit do systému v Bulharsku za pomoci podpory z evropských fondů, která zabezpečuje ubytování žadatelům o mezinárodní ochranu.

V neposlední řadě soud uvádí, že je všeobecně známo, že Bulharsko čelí neúměrnému návalu uprchlíků a vzhledem k tomu v Bulharsku musí docházet z objektivních důvodů i k určitým nedostatkům v azylovém řízení, přičemž Bulharsko se snaží tuto situaci řešit přijetím určitých opatření, jak vyplývá především z dostupného zpravodajství, ale i listinného důkazu AIDA; Country report: Bulgaria (*dále jen „AIDA“*), který žalobce předložil. Otázkou je, zda předložený listinný materiál AIDA datovaný k 30.9.2015, je dostatečným k přijetí závěru, že Bulharsko není v současné době bezpečnou zemí a je nutno na něj pohlížet jako na zemi, kde dochází k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu. Žalovaný ve svých vyjádřeních zdůraznil, že Bulharsko je právoplatným členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva. Bulharsko také ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Soud dále uvádí, že na úrovni Evropské unie, a to ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že Bulharsko je nutno nadále považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, a neexistují závažné důvody se domnívat, že v uvedeném členském státě dochází k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu takové intenzity, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, dle čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Soud se zcela ztotožňuje s posouzením věci žalovaným správním orgánem a uvádí, že neexistují žádné zásadní poznatky o skutečnostech, díky nimž by docházelo k porušování práv uprchlíků v rámci mezinárodní ochrany v Bulharsku.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 8. března 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová